

## *Serhan Mersin'in Anısına...*

*Serhan'ın Ardından...*  
*Ahmet Gürata*

Yaziya oturmadan bir başka genç kaybın ardından yazılanlara bakıyorum. Altyazı'nın 'Seyfi için...' başlıklı Haziran sayısı uzunca bir zamandır önümde duruyor. Yeterince güçlü ve hazır olduğumu hissettiğimde okumaya koyuluyorum. Duygusal savunma refleksi olarak yazılanlarla arama bir mesafe giriyor... Bir yazınsal tür olarak anma yazıları üzerine düşünüyorum. Türün konvansiyonlarını şekillendirmeye çalışıyorum kafamda. Yazılacaklar için bir egzersiz denemesi... Ama yine de en iyisi alışageldiğimiz yoldan gitmek...

Serhan deyince herkes gibi benim de ilk aklıma gelen direnç ve umut. Onunla tanıştığımızda amansız hastalıkla mücadelesine çoktan başlamıştı. Ruken Öztürk arayıp sevdiği bir doktora öğrencisinin vermekte olduğum "Türk Sineması ve Modernite" dersini almak istediğini söylemişti. Sanırım dönemin ikinci haftasıydı ve ders başlayalı kısa bir süre olmuştu. Serhan biraz yorgun ama her zamanki güler yüzlü haliyle sınıfa girdi. Kampüse yabancı olduğu için seminer odasını bulmakta zorlanmıştı... Sonraki haftalarda yuvarlak masamızda her zaman en önce yerini alacak, soruları ve düşünceleriyle sınıfın itici güçlerinden biri olacak, dönemi hepimiz için keyifli kılacaktı.

Birbirlerini en az bir dönemdir tanıyan bu öğrenci grubuna çok çabuk uyum sağlayacaktı Serhan. Akademiye aşına olanlar bilirler, farklı okullar, gruplar ve gelenekler arasında duvarların yıkılması imkânsız olmasa bile zaman alır. Ama Serhan için zor diye bir şey yoktu... Sinemayla yatıp kalkıyordu. Sinecine sayfalarında tanıklık ettiğimiz gibi, ufuk açıcı yazılar kaleme alıyordu. Sinemaya odaklanan çoğu akademisyen gibi yazı lehine filmlerden de vazgeçmemişti üstelik. Hepimizden çok film izliyor, hatta kısa film çekiyor, kısacası bir sinemaseverin amatör heyecanı ile yaklaşıyordu konusuna.

Ders dışında çok az beraber olabildik Serhan'la. Böylesi fırsatlardan biri, bizleri hafta sonları biraraya getiren "Ulus Baker Okuma Grubu"ydü. Serhan ancak kısa bir süre katılabildi bu toplantılara. Artık ağrıları artmış, kendini daha güçsüz hissetmeye başlamıştı. Yine de bunu çevresindekilere hissettirmemeye çalışıyor, umutla söz ediyordu yapacaklarından. Hastalığıyla ilgili bilgileri daha çok yakın arkadaşlarından öğreniyorduk. Belli ki çekiniyorduk ihtimalleri düşünüp konuşmaktan. Ama Serhan'la birlikte biz de önümüze yeni hedefler koyuyor, onları gerçekleştirmeden bir yere gitmeme sözü veriyorduk.

En son doktora tez projesiyle geldi. Hevesle anlattı yapmak istediklerini. Godard'ın Sinema Tarih(ler)i ve Ranciere'den hareketle sinemaya dair yeni düşünceler ortaya koymayı planlıyordu. Tez izleme komitesinde rotayı biraz değiştirmesini önerdik. Birlikte heyecanlandık çalışmanın evrildiği bu yönden. Evet, iyi görünmüyordu Serhan. Yine de, "bu çalışma bitmeden olmaz, en az iki yılımız daha var" diyordum içimden. O, bu kadar umutlu ve direngenken, bize karamsarlık yakışmazdı. Ama olmadı, söz verdiğimiz gibi sonlandıramadık bu çalışmayı. Şimdi, ardında bıraktığı yazılar ve filmlerle olduğu kadar, hayata karşı tavrından güç alarak anacağız onu.

*Onu ilk böyle tanıdım, 21'indeydi. Bugüne kadar da hiç değişmedi.  
Duygu Özge\**

Hiç konuşmaz, anlatmaz. Sirtını bir ormana dayamış maşıl bir akşamüstü denizine bakar hep --uzak, düşünceli.

Farkında olmadığı, abartısız, kendiliğinden bir derinliğe sahip. Görünmekten çok olmanın peşinde. Bir roman kahramanı ya da baba bir filmin baş karakteri olduğu sanırında yaşamayan insanlardan. Önemsemez kendini. Akar gider; öyle kendi halinde bir ırmak gibi --bakarsın berrak, bakarsın bulanık, bakarsın sarsak.

Öyle sakin, öyle dingin. Ta ki aşılmaz bir engele varana kadar. Sonra birdenbire taşar, gürlür; şaşar insan, biraz önce şıp şıp ayağıma dokunan ıssız su bu muydu diye. Ama hemen yeniden durulur, alır seni kucaklar --hiç dokunmadan.

Hiç dokunmaz. Yanında mutlulukla suskunlaşabilirsiniz. Şöyle kıvrılıverip gölgesinde saatlerce uyuyacağın bir ağaçtır sanki. Yakından bakınca her dalında başka renk başka çeşit yaprakla hayranlık uyandırır; hiç bilmez, hiç görmez.

Hiç sıkılmaz. Hep düşünecek, yapacak bir şeyi vardır. Çalışır hiç durmadan, gözünde sevdiği bir iş yapmanın aydınlığı. Deryadır; birlikteyken elini ayağını nereye koyacağını bilemediğin insanlardan değildir hiç. Hayaller kazanırsın ondan, umutlar edinirsin.

Uzak, düşünceli dediğime bakma. Umursamaz değil asla. Haklı bir kavgada en şehvetle yumruk sallayandır. Sayesinde hayata bağlanırsın.

Konuşmaz, anlatmaz dediğime bakma. Kendi hikâyesiyle sarhoş olmaz; o kadar. Öyle çok anlatır ki aslında.

Dokunmaz dediğime bakma; çok yumuşak, çok yakındır ve de öyle çok dokunur ki aslında. Çok seversin çok.

Rüyalıdır gözleri, buğuludur hep. "ne yapalım, böyle işte" der derin bakışları, "şimdi yeniden başlayacağız, sonra yeniden, sonra yeniden". Acılı değil ama acıklı değil asla.

Baharda çiçeğe durmuş mis kokulu bir yaban mersinidir seRan.

Vedaları sevmez.

Giderken kalan şarabı dikip kafasına kısa bir eyvallah çeker.

Uzatmaz hiç.

---

\* Bu yazı Serhan Mersin için sinecine'de hazırlanan bu bölümün çok parçalı ve kısa olması sebebiyle Serhan'ın birçok arkadaşı adına Duygu Özge tarafından kaleme alınmıştır.

## *Beterin Beteri Var* *Seval Şener*

Bu arabesk başlık, Serhan'ın ardından kalan karamsarlıktan değil. Bugünlerde düşünce düşünce olgunlaştırdığım "Beterin Beteri Var" başlığı, aslında Serhan'ın yaklaşık bir yıl önce 'Her Zaman Daha Kötüsü Olabilir' ismiyle düşündüğü 'IT CAN ALWAYS BE WORSE' adlı video projesiydi. Bu cümleye, çok güzel bir zamanda -2011 Ağustos'unun sonunda-, çok güzel bir mekânda - Tiflis'te sarmaşıklı, kitaplı bir kafede- rastladık. Geleceğin karanlığına dair bir kehanetin aksine, en kötü durumda bile iyi bir şey görmek gerektiğini anlatan bu cümle; desenleri Alexandra Grant tarafından çizilmiş, büyükler için resimli bir kitap olan 'Ode to Happiness' kitabının bir sayfasında yazıyordu. Serhan, yazıyı görür görmez kahve falı ile birleştirip bir video projesi yapmaya karar verdi.

Cipci yazısıyla - özenli defterlerinden bir tanesine-, minimal, siyah beyaz bir deftere yatay yazıldı bu cümle. 'IT CAN ALWAYS BE WORSE'. Onun bu cümleyi kullanarak anlatmak istediği, ilk aklımıza gelen klişeden çok, sınır tanımayan kapitalist bir sistemde, bir gün telvesiz bir kahveye dönüşmüş Türk kahvesiyle fal bile bakılamayacak durumda olabilme ihtimalimizdi. Serhan'ın aklındaki, kötü bir faldan daha kötüsü olarak fal bile bakılamayacak bir durumdu. Bunun için sevgili kardeşiyle çekimler yaptılar çeşitli kafelerde. Güzel kadrajlar bunlar ve bu çekimlerden birinin içinde çok güzel bir kahkaha var. İşte böyle bir düşünce yapısı var onun, her katmanın yanında başka bir katman, bildik akılla değil, başka tür bir akılla oraya konmuş bir katman. Şaşırır kalır insan, o bağlamlar nasıl kuruldu?

Ve defterin yan sayfasında özenle yazılmış bir Havuçlu Kek tarifi bulunur, yine şişşirin bir yazı. Kek elinde gibi, kapıdan girer gibi. Başka bir defterin başka bir sayfasında bir Toki video projesi için taslak çizimler vardır, sevimli çizimler ancak Toki Serhan'ın canını sıkıyor, her yerde bitiveren o evler, O'nun için kazı kazan oyunu kâğıtları gibi. Bir başka taslak, çizim değil çekim, O'nun ilkokul eliyle başlıyor, parmak şıklatmalar, göbek havası gibi ya da düz bir ritm.

Tüm bunlar şu demek; her şey ilgilendirir O'nu, sanat filmleri de, Uzak Doğu da, Kitsch de, Mine Koşan'dan 'Ben Rüyamda Bile Yalnız Seni Sevdim' de, Chopen de, Guy Debord da, Barış Bıçakçı da, futbol da, performans da, darbuka da, piyano da, son akşamın son dersi olarak varakın ne olduğu da, nasıl kullanıldığı da. İşte bu yüzden imgeyi, estetiğini, anlamını anlamak için, her şey imge olabilme potansiyeli taşıdığı için, imge çalışmak ister Serhan. Göstermenin imkanına ve imkansızlığına bağlı imgeler, sesli, sessiz imgeler. Bütün insanlar, göçmenler, azınlıklar, Gençlerbirliği taraftarları, Vichy Hükümeti'nden arta kalanlar yani tüm dünya O'nu ilgilendirdiği için de bunları çalışmak ister. Beyninin içi rüzgarlarla, seslerle, isimlerle, görüntülerle dolu, çok büyük ve hareketli bir kolaj.

Biz dünya toprağına sensiz ayak basarken yanımızda, yöremizde, gözümüzde, beynimizde, kalbimizdesin, hep olduğu gibi çok sevileceksin, beyinlerimiz, ruhlarımız arası mesafeler hep kısacık olacak. Tıpkı düşündüğün imgeler gibi, bir sürü renk, bir sürü akıl, bir sürü fikir, bir sürü geleceksin, hep. Senin IT CAN ALWAYS BE WORSE'üne, 'Rest In Peace'im\* cevap olsun, devam.

---

\* 27 Ağustos 2012 tarihinde Tallin'de yaptığım ve Serhan'a adadığım performans.